

Arrest

nr. 137 751 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juli 2014, met name enerzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 1999 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 november 1999 werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 juli 2000 een bevestigende beslissing tot weigering van het verblijf.

Op 1 februari 2001 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 22 september 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag werd op 26 november 2010 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 7 maart 2011 werd de verzoekende partij aangetroffen met gestolen identiteitsbewijzen. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, met beslissing tot terugleiding naar grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. De repatriëring was voorzien op 23 maart 2011, doch mislukte omwille van een verbale weigering. Er werd een vordering tot heropsluiting genomen.

Een nieuwe repatriëring was voorzien op 3 april 2011, doch die werd geannuleerd daar de verzoekende partij niet in het bezit was van haar paspoort.

Een nieuwe repatriëring was voorzien op 18 april 2011.

Op 16 april 2011 diende de verzoekende partij een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 59 862 van 18 april 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen.

Bij arrest met nummer 59 616 van 18 april 2011 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van 26 november 2010, onontvankelijk werd verklaard.

Op 24 oktober 2011 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Deze tweede regularisatieaanvraag werd op 22 maart 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij, daar zij niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toeliet de verzoekende partij hiervan vrij te stellen.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 7 juli 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 28 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij wederom een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

Eveneens op 28 juli 2014 werd aan de verzoekende partij, onder een bijlage 13*sexies*, een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, daar zij geen gevolg gegeven had aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 10 juni 2013 en zij, na dit bevel, geen stappen ondernomen had om vrijwillig het grondgebied te verlaten doch integendeel nog een regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet indiende.

2. Over de ontvankelijkheid

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat ze twee beslissingen wenst aan te vechten, enerzijds de beslissing van 28 juli 2014 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de beslissing van 28 juli 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij enkel middelen ontplooit ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Het betoog ter ondersteuning van de opgeworpen middelen is duidelijk enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vrw. ongegrond verklaard. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047).

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de stelling toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker en de door hen naar voren gebrachte elementen in zijn verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 16/07/2013.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoeker benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9bis VrW en 9ter VrW heeft geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft in België aldus een lange verblijfsrechtelijke traject afgelegd.

Verzoeker komt ingevolge een diepe analyse van zijn AD volkomen in aanmerking om te worden geregulariseerd conform punt 1.1. en/of 1.2. van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009 en zijn onstuitbaar langdurig verblijf in België.

Uit het AD van verzoeker kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoeker volkomen aan de instructie dd. 19/07/2009 betreffende o.a. de langdurige procedures voldoet i.h.b. 1.1 en 1.2. voldoet en

zijn verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.

In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.

Verzoeker doorliep - blijkende uit zijn AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 16/07/2013 een verzoek conform art. 9bis Vrw - op basis van diverse punten van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Niettegenstaande dat er in het kader van een eerder ingestelde 9bis vrw. procedure een formele niet betwiste attest vanwege de Armeense Ambassade inzake de echtheid van zijn internationale passpoort N°: AC0618448 werd bijgebracht, verklaarde verwerende partij zijn eerdere aanvraag wegens het ontberen van een geldige identiteitsdocument onontvankelijk, dewelke uiteraard leidde tot een bevel om het grondgebied te verlaten op 22/03/2013 (betekend op 10/06/2013 aan verzoeker), waardoor verzoeker gedwongen werd om een nieuwe procedure ex art. 9bis vrw. te activeren.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis Vrw. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Er weze tevens benadrukt dat verzoeker zich benevens de lange procedures conform punt 1.1. en 1.2. van de instructie, zijn tewerkstelling in het verleden en zijn uitstekende integratie parallel in zijn verzoek had opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde.

Verwerende partij haalt aan dat de buitengewone integratie van verzoeker lof verdient, doch meent te stellen dat deze elementen van integratie geen gegronde redenen voor regularisatie kunnen impliceren zonder afdoende te verduidelijken waarom deze elementen geen grond kunnen vormen van een bepaalde of onbepaalde verblijfsrecht in België.

Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing.

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoeker niet gebeurd is temeer daar verzoeker volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoet !

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoeker zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen.

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002).

Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn.

Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009.

Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011).

Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn, wat in casu niet gebeurd is.

De loutere verwijzing dat de uitstekende integratie van verzoeker niet voldoende is om hem te regulariseren volstaat in casu niet.

De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielpcedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

“De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3”2

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd conform punt 1.1 en 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielpcedure van verzoeker ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoeker thans vertoeft, had verwerende partij de situatie van verzoeker grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren.

Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en derhalve de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

DAT TEN TWEDE verzoekende partij in zijn verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat hij wegens het vergevorderde stadium van zijn integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië temeer daar hij al langer dan 15 jaar ononderbroken in België woont.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker zijn lang verblijf en zijn uitstekende integratie in het Rijk niet als redenen tot regularisatie kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoeker - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoeker – ononderbroken verblijf van langer dan 15 jaar in België – zijn langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1. en 1.2. van de regularisatiecriteria geen redenen kunnen rechtvaardigen tot regularisatie, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoeker niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als omstandigheden tot regularisatie kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen elementen tot regularisatie kunnen impliceren.

Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en zet zij uiteen welke redenen ten grondslag liggen van de bestreden beslissing, met name dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte elementen ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden en telkens voor elk van deze elementen gemotiveerd waarom deze niet worden weerhouden. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoekende partij aangeeft dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar zij zich beriep op het punt 1.1 en 1.2. van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op dit punt wordt gemotiveerd dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State waardoor de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk als zou deze motivering niet afdoende zijn. Voormelde nietigverklaring houdt immers in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Gelet op de nietigverklaring blijkt niet dat in de bestreden beslissing nog in een verdere motivering omtrent de toepasselijkheid van de instructie zou dienen te worden voorzien of dat nog enige motivering diende te worden voorzien inzake de criteria 1.1 en 1.2 van voormelde instructie. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de Raad van State overging tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen". Ten overvloede merkt de Raad dan ook op dat de ingeroepen criteria van de instructie elementen betroffen op basis waarvan de aanvraag gegrond zou kunnen worden verklaard, zodat een motivering hieromtrent zich in de ontvankelijkheidsfase hoe dan ook niet opdrong. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde evenwel dat de verzoekende partij met haar aanvraag niet aantoonde dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Allereerst wijst de verzoekende partij erop dat zij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf voornamelijk heeft gesteund op de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009. Zij betoogt dat zowel het kabinet van de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds zouden gelden voor wie eraan voldoet en dat het voldoen aan een van de criteria zou impliceren dat het bewijs van de buitengewone omstandigheden en van de gegrondheid van de aanvraag is geleverd. Verder betoogt zij dat de verwerende partij de eigen intentieverklaring niet zonder meer kan negeren.

De Raad wijst er evenwel op dat de verwerende partij correct aangaf dat voormelde instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing is. De Raad van State ging over tot de nietigverklaring van voormelde instructie omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt." Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Voor zover het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. De Raad kan niet toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De verzoekende partij kan geen toepassing verkrijgen van een instructie die onwettig is. Mogelijke verklaringen van bewindsluier of van het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken die stellen dat de instructie toch nog wordt toegepast in de praktijk, zijn *contra legem* en de verzoekende partij kan er dan ook geen argument uit putten om alsnog de instructie te doen toepassen. De vaststelling dringt zich dan ook op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoekende partij om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Zij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom zij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon de verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou zij de wet miskennen. De verzoekende partij toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het kabinet van de bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de *in casu* bestreden beslissing is genomen met miskennis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreffende de regularisatiecriteria van de wet van 22 december 1999 of betreffende een ongegrondheidsbeslissing op basis van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet is niet dienstig, nu niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in huidig voorliggende zaak. Er blijkt verder evenmin dat de

verwerende partij de aanvraag enkel heeft geweigerd op grond dat niet is voldaan aan een van de criteria van de instructie, zodat het betoog van de verzoekende partij in dit verband evenmin dienstig is.

De overtuiging van de verzoekende partij dat er in haar geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en de herhaling van de aangehaalde argumenten in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen de bestreden beslissing niet doen wankelen. De theoretische beschouwingen die de verzoekende partij uit aangaande de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel zet de verzoekende partij uiteen dat haar gevorderde integratie een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ze betwist de bestreden beslissing waar deze stelt dat lang verblijf en integratie in het Rijk niet als reden tot regularisatie kunnen worden weerhouden.

De verzoekende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Nergens wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat lang verblijf en integratie niet als reden tot regularisatie kunnen weerhouden worden. Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke en juridische grondslag. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij op een correcte wijze vastgesteld dat de elementen van integratie en de verwijzing naar de duur van het verblijf betrekking hebben op de gegrondheid en in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld. Hierbij verwijst de verwerende partij naar vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198 769) waarbij de Raad van State aangeeft dat omstandigheden die bv. betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van veel vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en daarom niet kunnen verantwoorden waarom deze in België is ingediend. De verzoekende partij weerlegt deze motivering niet.

Met haar betoog maakt ze niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat – de uitstekende integratie van verzoeker – ononderbroken verblijf van langer dan 15 jaar in België – zijn langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.1. en 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, door de bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde buitengewone omstandigheden te herhalen, op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een kennelijke wanverhouding. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en onder verwijzing naar het eerste middel, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU